

synes mig ikke er rigtigt i dette Øjeblik. Det er en Selvfølge, at dersom man lægger større og større kommunale Byrder over paa Statskassen, vil Staten lidt efter lidt gribe stærkere og stærkere ind i Ledelsen af de kommunale Anliggender, og det ønsker de samvirkende Sogneraadforeninger ikke at være med til. Grundloven har jo hjemlet Kommunerne Ret til Selvstyre under Statens Tilsyn, men i samme Grad, som man forlanger, at Staten skal bære væsentlig større Udgifter end hidtil, vil vi miste noget af det kommunale Selvstyre, og det vil de samvirkende Sogneraadforeninger ikke være med til.

I den Resolution, som der sidst var Tale om, forlanger Købstadforeningen for det første, at der skal skrides til Fastsættelse af en bestemt Grænse imellem, hvad Kommunerne selv skal bære af Udgifter, og hvad Staten skal udrede. At sætte et saadant bestemt Skel mellem, hvad der er Statens Pligt at udføre, og hvad der er Kommunernes Pligt at udføre, er meget vanskeligt, især i Øjeblikket. De samvirkende Sogneraadforeninger mener, at det er ret naturligt, at man følger den Vej, man nu har været inde paa i en Række Aar, hvor man lader Kommunerne udføre forskellige Opgaver og udrede Pengene paa første Haand, men senere kræve Refusion af Statskassen for den Del af Udgiften, som Staten ifølge de bestaaende Love skal bære. Endvidere har Købstadforeningen henvendt sig til Indenrigsministeren for at formaa ham til at øve et Tryk paa Kommunerne, saa at Kommunerne bringer § 2 i Dyrtidsloven til Udførelse i større Maal, end Tilfældet hidtil har været, og det var ogsaa det, det ærede Medlem forleden Dag berørte i sit Foredrag. I den Resolution, som Købstadforeningen har vedtaget, hedder det i Punkt 1: „De i Lovens § 2 nævnte prisregulerende Foranstaltninger bringes til Udførelse i videst muligt Omfang for de vigtigste Livsfornødenheder. Kommunerne medvirker ved Lovens Udførelse, men eventuelle offentlige Tilskud udredes af Statskassen“. Det forekommer mig, at det er naturligt, at Sogneraadforeningerne ikke kan være med til at anmode Ministeren om at drage Omsorg for, at Kommunerne, baade By- og Landkommunerne, i større og større Omfang anvender Dyrtidslovens § 2. Dyrtidslovens Paragraffer bestemmer ikke, at Kommunerne skal gøre det og det, men de indeholder en Bestemmelse om, at Kommunerne kan gøre det og det, og det er overladt til Kommunalbestyrelserne at

vælge, hvorledes de vil anvende Dyrtidsloven, enten de i særlig Grad vil anvende § 1 eller § 2, og denne Selvbestemmelsesret ønsker de samvirkende Sogneraadforeninger at bibeholde.

Naar derfor det ærede Medlem i sin Tale i Overensstemmelse med de Andragender, han har været med til at stemme for, har anmodet Ministeren om at øve sin Indflydelse paa Kommunerne for at faa dem til særlig at anvende Bestemmelserne i § 2 i Dyrtidsloven, vil jeg paa de samvirkende Sogneraadforeningers Vegne anmode Ministeren om at følge Lovens klare Bestemmelser, hvorefter det er overladt til Kommunalbestyrelserne selv at bestemme, hvilken Fremgangsmaade de vil følge. De samvirkende Sogneraadforeninger kan ikke, og jeg paa deres Vegne kan ikke, være med til at deltage i en Anmodning til Ministeren om at øve noget som helst Tryk paa Kommunerne i den Retning, det er og maa være Kommunernes Sag at anvende Dyrtidsloven paa den efter deres Mening forsvarligste og bedste Maade. Naar Købstæderne stadig beklager sig over, at Udgifterne vokser, vil jeg gøre opmærksom paa, at det gør de ogsaa for Landkommunerne, men jeg tror, jeg kan sige, at Landkommunernes Administration er ikke saa lidt billigere og mere enkel end Købstadkommunernes, og at straffe de Kommuner, som anvender deres Midler økonomisk, med, at de skal udrede Bidrag til andre Kommuner, som maaske følger en mere rundelig, jeg vil ikke sige mere flot, Anvendelse af Lovens Bestemmelser, vil Landkommunernes Sogneraad ikke deltage i, det maa det ærede Medlem kunne forstaa.

Med Hensyn til Levnedsmidlernes Fordyrelse baade i By og paa Land skal jeg kun bemærke, at dette er en sørgelig Kendsgerning, men paa den anden Side maa jeg gøre opmærksom paa, at Lønforholdene er ikke saa lidt forbedrede i de senere Aar. For nogen Tid siden blev der fremsendt en Statistik fra Statistisk Departement, der, saa vidt jeg husker, gik ud paa, at Prisstigningen paa Livsfornødenheder i de senere Aar har andraget omtrent 55 pCt., men jeg gaar ud fra, at Arbejdslønningerne i samme Tidsrum er steget ret betydeligt, ja, der er dem, som paastår, at de er steget omtrent 100 pCt. Vi savner imidlertid en Statistik paa dette Omraade, og jeg benytter Lejligheden til at bede Indenrigsministeren om at foranledige, at vi faar en Statistik ikke alene over Prisstigningerne paa Livsfornøden-